

ଧାରାବାହିକ ଉପନ୍ୟାସ

ଶେଷ ଦୃଶ୍ୟ

ଶ୍ରୀରୋଚ ଦାସ

ଭାଗ-୨୪

(ପୂର୍ବପ୍ରକାଶ ଉଦ୍ଧାର)

କଠିନ ହୋଇଗଲା ଜନସଂପର୍କର ମୁହଁ। ସେ କହିଲେ- “ଯେଉଁ କଥାରେ ଆପଣ ଖୁସି ହେବା କଥା, ସେଥିରେ ଆପଣ ଶୁଭ ହେଉଛନ୍ତି। ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ! ଛାତ୍ରାନ୍ତ, ଆପଣ ଖୁସି ହେବେ କି ଦୁଃଖୀ, ତାହା ଆପଣଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବ୍ୟାପାର। ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ଗଭୀର ସମ୍ମାନବୋଧ ରହିଛି। ତା’ ବୋଲି ଆପଣ ମୋତେ ଅସମ୍ମାନ କରିବେ!

“ଯିଏ ପାତା ଦେଲା, ସେ ମୁକ୍ତି ପାଇ ଆନନ୍ଦରେ ବୁଲିଲା। କିନ୍ତୁ ଯିଏ ପାତା ଭୋଗିଲା, ତା’ ପାଇଁ କି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ଆପଣଙ୍କ ଆଜନ୍ମ ପାଖରେ? ସେଇକଥା ଜାଣିବାକୁ ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସିଥିଲି। ମୁଁ ଜାଣେ ଏଭଳି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ନଥିବ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ...”

ଜନସଂପର୍କର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ନ ଦେଇ ଶୁଭକାନ୍ତ ସିଧା ଫେରିଆସିଲେ ତାଙ୍କ ଗତି ପାଖକୁ। ପ୍ରକାସକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ “ପାତ୍ରପୁର ଯିବା।”

ସେଇଟା କୁଆଡ଼େ? - ନିଜର ଅଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କଲା ପ୍ରଦାପ୍ତ, ତାଙ୍କ ଡ୍ରାଇଭର।

ସାହିତ୍ୟକେତରୁ କାଗଜ ଖଣ୍ଡେ ବାହାର କରି ଶୁଭକାନ୍ତ ପଢ଼ିଲେ ଏବଂ ଠିକଣା ବଦାଇଲେ।

ସହରଠାରୁ ପ୍ରାୟ ଚେତିଶ କିଲୋମିଟର ଦୂର ଆନନ୍ଦପୁର ବଜାର। ବଜାରରୁ ଡାହାଣହାଡ଼ି ପାଖାପାଖି ଦୁଇ ଅଡ଼େକ କିଲୋମିଟର ଗଲେ ପଡ଼ିବ ଯେଉଁ ଗାଁ, ପାତ୍ରପୁର ଗାଁ ନାଁ।

ଅନାମଧେୟ ସେଇ ଗାଁ ଏବେ ଆଉ ଅପରିଚିତ ହୋଇ ରହି ନଥିଲା। ତାକୁ ସାରା ଦୁନିଆ ସହ ପରିଚିତ କରାଇ ଦେଇଥିଲା ସୁରେଖା ନାମ୍ନୀ ଝିଅଟିର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା। ତା’ର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା।

ଆହା, ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାଗ୍ୟ ବି ଏତେ କରାମତି! ସୌଭାଗ୍ୟ ମଣିଷକୁ ପରିଚିତ ଦିଏନା। ଦିଏ ସୁଖ, ଆତ୍ମକେନ୍ଦ୍ରିକତା। ଯାହା ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଯାଏ କେବଳ ତାରି ଚାରିପାଖରେ। ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ତାକୁ ନେଇ ଫୋପାଡ଼ି ଦିଏ ସର୍ବସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ। ତା’ ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀଆସେ ସମ୍ବେଦନାର କେତେ କେତେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହାତ। ଯେଉଁ ହାତରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଭୋଗୁଥିବା ମଣିଷଟି ପାଇଁ କିଛି ହିଁ ନଥାଏ କେବଳ ହାତ ବଢ଼ାଇଥିବା ମଣିଷଟିର ନିକୃଷ୍ଟ, ହାନ ସ୍ୱାର୍ଥ ବ୍ୟତୀତ!

ଏବେ ସେହି ଗାଁକୁ କେତେ ଦେଖା, ଅଧିକାର, ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀ, ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସାମ୍ବାଦିକ ଏବଂ ଟି.ଭି. ଚାଲକର ଲକ୍ଷ୍ୟାତ୍ମକ ଲାଗିଯାଇଥିଲା। ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗାଁର ଲୋକମାନେ ଆଦୌ ଉଦ୍ଧା ଅନୁଭବ କଲେନାହିଁ ତାଙ୍କର ଶୁଭକାନ୍ତଙ୍କର ଧୋବଫରଫର ହୋଇଯିବି କାର୍ ଦେଖୁ।

ଖବରକାଗଜରେ ନାନା ଖବର ବାହାରୁଥିଲା ସୁରେଖାକୁ ନେଇ।

ବିରୋଧୀ ଦଳ ବାଲା ସେଠି ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲେ। ସୁରେଖାକୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାରେ ସେମାନେ ତା’ ଚାରିପାଖରେ ପ୍ରାଚୀର ପରି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଉଥିଲେ।

“ଆଗାମୀ ବିଧାନସଭା ଅଧିବେଶନରେ ଏ ଘଟଣା ହିଁ ହେବ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ। ଝିଅ ବୋହୂ ମା’ ଭଉଣୀମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଫଳ ଏ ଅପାରଗ ଓ ହିଞ୍ଜରା ସରକାରର ଆଉ ଘଟିଏ ବି ଅଧିକାର ନାହିଁ କ୍ଷମତାରେ ରହିବା ପାଇଁ। ଏ ପ୍ରସଙ୍ଗ ରାଜରାଷ୍ଟ୍ରକୁ ଯିବ।

ରାଜ୍ୟର ପ୍ରମୁଖ ଖବରକାଗଜର ମୁଖ୍ୟ

ବିପୋର୍ଟର ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲେ କ୍ୟାମେରାମ୍ୟାନ ସହିତ। ବିଭିନ୍ନ କୋଣରୁ ଉଠାଇଥିଲେ ମା’, ଝିଅ ଓ ତାଙ୍କ ଘରର ଫଟୋ।

“ହେଉଲାଭନ୍ ହେବ ଏ ସମ୍ଭାବନା। ଭୂମିକମ୍ପ ସୃଷ୍ଟି କରିବ ସାରା ରାଜ୍ୟରେ। ଆମାନଙ୍କ ଝିଅ ବୋହୂଙ୍କର କ’ଣ କିଛି

ମାନସମ୍ମାନ, ଲଜ୍ଜତ ମହତ ନାହିଁ। ଗରିବ ହେଲୁ ବୋଲି କ’ର ଆମର ସମ୍ମାନ ସହ ବହୁବାର ଅଧିକାର ନାହିଁ। ଆଉ କେହି କିଛି ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରନ୍ତୁ କି ନାହିଁ, ଆମ ଖବରକାଗଜ ଦାୟି ଅର୍ଦ୍ଧଶତାବ୍ଦୀ ଧରି ସମାଜର ଦଳିତ, ନିଃସ୍ୱେଚ୍ଚିତ, ଅବହେଳିତ, ଶୋଷିତ, ଲାଜ୍ଜିତ ମଣିଷମାନଙ୍କ ସହିତ କାନ୍ଧରେ କାନ୍ଧ ମିଶାଇ ଠିଆହୋଇଛି।

ଯେତେବିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁରେଖା ପ୍ରଧାନକୁ ନ୍ୟାୟ ନ ମିଳିଛି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାରି ରହିବ ଆମର ଏ ଲଢ଼େଇ। କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ ସରକାରର ନିଦ ହଜେଇବେକୁ ଆମେ...”

ଟି.ଭି. ବାଲା ଆସିଲେ। ଘର, ବାରି, ପୋଖରୀ, ଚାଳ ଉପରର କଖାରୁ ତଳ, ତାମରା କାଉ, ପ୍ରାକୃତିକ ଦୃଶ୍ୟ ଆଦିକୁ ରେକର୍ଡ଼ କଲେ। ଝିଅର ମା’କୁ କହିଲେ କ୍ୟାମେରା ସାମ୍ନାରେ ତୁମେ କାହା ଯାହା କହିବା କଥା କାହି କାହି, ଲୁହଲାଇ ଏକାକାର କରି କୁହ। ପଶତରେ ଲୁହ ପୋଛ ଏବଂ କୁହ। ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପୋଲିସ୍ ଓ କୋର୍ଟ କଚେରି ପ୍ରତି ତୁମର ଆଶ୍ୱା ନାହିଁ, ଏ ଘଟଣାର ସିଦ୍ଧିଆଇ ତଦନ୍ତ ଦାବି କର। ଦୋଷୀମାନଙ୍କୁ ଫାଶାଦଣ୍ଡ ମିଳୁ ବୋଲି ତିମାଣ କର। ନ ହେଲେ ମା’ ଝିଅ ଦୁହେଁ ମିଶି ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବାସଭବନ ଅବା ଲୋକସଭା ଭବନ ଆଗରେ ଆତ୍ମହତ୍ତି ଦେବୁ ବୋଲି ଧମକ ଦିଅ।

ଝିଅକୁ କହିଲେ- “ତୁମେ ଆଦୌ ଡରାନା। ଆମେ ତୁମ ଚାରିପାଖରେ ଅଛୁ ସୁରକ୍ଷା ବଳୟ ହୋଇ। ଚାରିକଣ ବଳାକାଠା ତୁମକୁ କେଉଁଠି, କିପରି ବଳାକାଠା କଲେ, କ୍ୟାମେରା ସାମ୍ନାରେ ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ଚିକିତ୍ସା କରି କୁହ। ସାରା ରାଜ୍ୟ ଦେଖୁ ତୁମକୁ। ଜାଣୁ ତୁମର ଦୁଃଖ ଓ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାକୁ। ସମ୍ବେଦନାର ବନ୍ୟା ବୋହିଯିବ ତୁମ ଉପରେ। ଏହାକୁ ଏକ ସାମୁଦ୍ରିକ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ପରିଣତ କରିଦେବୁ ଆମେ। ଏ ଲଢ଼େଇ କେବଳ ଏକା ତୁମର ନୁହେଁ, ଏହା ସମଗ୍ର ମାନବ ଜାତିର ସବୁ ଦୁଃଖୀ ପାତ୍ରମାନଙ୍କର। ସବୁ ମା’-ଭଉଣୀ ମାନଙ୍କର...”

(କ୍ରମଶଃ)

ନାରୀ

ଉପସିତା ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ

ସେକେଶ କଣ୍ଠର ଅସ୍ଥିରତା ପରି ମୁଁ, ନାରୀ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବଦଳୁଥିବା ଭାଗ୍ୟ ଆଉ କା’ର ଜବରଦଖଲରେ।

କାନ୍ତରେ କଣା କରି କଣା କଷି ଦେଇ ଗଲାଣି ବଡ଼େଇ ମୋ ଦେହରେ, ମୋ ସମାଜ।

ନା ଏବେ କେହି ହଲେଇ ବି ପାରିବେନି।

ଦର୍ପଣ ପରି ଠିଆ ହେଇଯାଏ ତମ ଆଗରେ ପଢ଼ିବ ବୋଲି

ତମେ କହିବ କହିବ ହେଇ କହିପାରୁନଥିବା ତୁମ ନିଜକୁ?

ଲୁହ ଗହୁଥିବାବେଳେ ଆଖିର ଠିକ୍ ତଳକୁ ଯାଏ, ଠିଆ ହେଇଯାଏ ପଥର ପରି ଧାର ଲୁହରେ କଟି କଟି ଯାଏ ମୁଁ ଅକ୍ଷତ ଆଉ ତୁମ ବକ୍ଷତଳ ମନ।

ସାରା କାଳ ସଫା କରୁଥାଏ ଘରକୁ ମୋର ଝାତୁଥାଏ ବାରମ୍ବାର ବାରମ୍ବାର କ୍ଷତ ସିଲଭିଆସ

ଅଥୟା କାଗଜ ଖାତା ପରି ବତରୁଥାଏ ଝାଲୁଆ ବାସ୍ନାରେ ଦହଜଖିର।

ଓହ୍ଲାଇଥାଏ, ପିଛୁଥାଏ ବାଧ୍ୟତାଧିକତାରେ ଦେହକୁ କଣା କରି ପିଛିଥିବା ଅଳଙ୍କାରର ଅପମାନ।

ନିଜକୁ, ନିଜ ସହ ସାମ୍ନାସାମ୍ନି ଦୂରେଇନେବା ପାଇଁ କି କ’ଣ! ଲତୁଥାଏ ନିଜ ଗାଣପଣ ସହ କାଳେ କେତେବେଳେ

ବିଶେଷ କବିତା

ଅନୁଭବ

ସୁଧାଂଶୁ ଦ୍ୱିବେଦୀ

କିଏ ଖୋଲିଦେବ ଆଉ ଦେଖିନେବ ମୁହଁର ଆବରଣ ତଳେ ପରାଫଳ ପରି ଝୁଲୁଥିବା ମନଟିକୁ ମୋର!

ଦର୍ପଣ ସାମ୍ନାରେ ଠିଆ ହେଇଗଲେ ସାଉଁଟା ସମୟର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ସୁଗନ୍ଧର ଯନ୍ତ୍ରଣାର ପରଦା ଆଗରେ। ନା! ମୁଁ ବି ଆଉ ଭେଟିବାକୁ ଚାହେଁନି କାହା ଆଖି-ତୁଳୀ ଆଉ ରଙ୍ଗରେ ଅକ୍ଷୟାଭିଭାବ ତା ନାରୀଭାବର ଚେହେରା।

ଏବେ ଏଇ ମୁକ୍ତି ଶତଦଳ ଅନୁଷ୍ଠାନରେ ମୁଁ ବାରମ୍ବାର ବାରମ୍ବାର।

ଅଧ୍ୟାପିକା, ଜଂଗା ବିଭାଗ ଏ-୩୦୩, ପଞ୍ଚା ରେସିଡେନ୍ସି ବିଜେଇଏମ୍ ସ୍କୁଲ-୨ ପାଖ ସତ୍ୟଭାମାପୁର, ଭୁବନେଶ୍ୱର ଦୂରଭାଷ: ୯୯୩୮୩୭୦୨୮୯

ଦିଅହେ ଠାକୁରେ ଶକ୍ତି

ବିଜୟଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦାସ

ଦୁଃଖଯଦି ଦେଲ ଦୁଃଖସହିବାକୁ ଦିଅହେ ଠାକୁରେ ଶକ୍ତି। ଲୁହଯଦି ଦେଲ ଲୁହପୋଛିବାକୁ ତୁମେହୁଅ ମୋର ସାଥୀ। ଦୁଃଖଯଦି।

ଯିଏ ଅଟଳ ରହେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ତା’ ପାଦକୁ ତୁମେ। ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରହାର କଲେ ସୁନା ବି ଚମକି ଉଠେ ଯାହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପାଇବାର ଅଛି ନିରନ୍ତର ଆଗକୁ ବଢ଼େ। ପରିସ୍ଥିତି ପ୍ରତି ପ୍ରହାର କଲେ ବିଜୟ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳେ ନିଜ ଅନୁଭବରେ ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ କିଛି ଶିଖେ।

ବିସି-୭୪, ସଲଜ୍ ଲେକ, କଳକାତା-୭୪ ମୋ-୯୬୮୧୩୭୩୫୧୨

ଜୀବନ ଜଞ୍ଜାଳ ପାଦତଳମଳ ବିଷାଦ ରହିଛି ଘେନି। ବଚିଂବାଗା ମୋତେ ଉପହାସକରେ ହସିବାଗା ଯାଏ ମରି।

ଆହେଦୟାମୟ ମଙ୍ଗଳଆଳୟ ମନଖୋଜେ ତୁମପ୍ରୀତା। ଦୁଃଖ।

ଜୀବନକୁ ମୋରଧନ୍ୟ କରିଅଛ ଦେଖୁଛି ତୁମକୁ ନିତି। ଭକତି ଦଉଡି ଧରିଆଉଛନ୍ତି ପାଇବି ଜୀବନେ ଶାନ୍ତି। କରୁଣା ସାଗର ନକରିବ ପର ଚରଣେ ତାଳେ ପ୍ରଣତି। ଦୁଃଖଯଦି।

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ପୋଖରୀପୁଟ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ବିକଳ ଘଟଣାଟି ସାଙ୍ଗକୁ ବର୍ଷା ଯେମିତି ଆକାଶ ଫଟେଇ ବାଜୁଥାଏ। ପୁରା ଅକ୍ଷର କରିଛି, ଲାଗୁଛି ଯେମିତି ସଞ୍ଜ ହେଇଗଲାଣି। ସରିତା ଘରର ସବୁ ଝରକା ଦେଇ ଘଣ୍ଟାକୁ ଚାହିଁଲା। ଏବେ ଅପରାହ୍ଣ ଚାରିଟା ମାତ୍ର। ଏବେ ମେଘ ଛାଡ଼ିବାର ନାହିଁ। ହେଲେ ମନଟା କେମିତି ଛାନିଆଁ ହେଉଛି। ଅସ୍ଥିର ଲାଗୁଛି। ଝିଅ ନିଶିଳ ଫୋନ୍ କରିକରି ଥକିଲାଣି। ସାମା ରବିର ଫୋନ୍ ବନ୍ଦ ଅଛି ବୋଲି କହୁଛି। ଟିକେ ବାଡ଼ି କବାଟ ଖୋଲି ଦେଖୁଛି ବାହାରକୁ। ଉନ୍ମତ୍ତର ଉପ ବର୍ଷା, ତା ସାଙ୍ଗକୁ ପବନ। ପୁଣି ଘରେ ଏପଟ ସେପଟ ହେଉଛି। ଗୋଡ଼ ବି କ’ଣ ହେଇଗଲାଣି। ଆଜିକାଲି ଏ ସୁଗାର ହେଇ ଦେହ ଭାରି ହାଲିଆ ଲାଗୁଛି। ସୁଗାର ଯେମିତି ଦେହକୁ ଆତଙ୍କିତ କରି ରଖୁଛି, ସମୟ ବି ସେମିତି ଆତଙ୍କିତ କରୁଛି। ବସି ପଢ଼ିଲା ଚେୟାରରେ। ମନ ଗୋଲରେ ଘାଣ୍ଟି ହେଉଛି ନକାରାତ୍ମକ ଭାବନାରେ। ଆଉ ଭଲରେ ଦିଶୁନି। ଅକ୍ଷର ଏ ଘନେଇ ଆସିଲାଣି, ବାହାରେ ଆଉ ଭିତରେ। ଚାକି ଚକଟିଏ ଆଣିଥିଲା ରବି। ବେଳ ଅବେଳରେ ଭାରି ଦରକାରରେ ଆସେ। ଲାଲନ୍ ପଲେଇଗଲେ ପିଲା ପଡ଼ନ୍ତି ସେଥିରେ। ଗାଁରେ ବିକଳ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ। ପବନ ମେଘ ଟିକେ ହେଉଥିବ କି ନାହିଁ ଲାଲନ୍ ଚମ୍ପଟ। ଆସିବ ଖୁବ୍ ବିଳମ୍ବରେ। ଆଜି ତ ଯେମିତି ସାତ ମେଘ ଏକାଠି ହେଇଛି। ମନର ବ୍ୟସ୍ତତା ସାଙ୍ଗକୁ ଏ ମେଘର ପ୍ରକୋପ ଆହୁରି ତରୋରଥାଏ। ଘଣ୍ଟାକୁ ଚାହିଁଲା ସରିତା ସନ୍ଧ୍ୟା ଛଅଟା ହେଲାଣି। ପୁଅଟା ସ୍କୁଲରୁ ଫେରି ସଜ ପଖାଳ ଗଣ୍ଠେ ଖାଇ କ’ଣ ଲେଖୁଥିଲା। ଠାକୁରଙ୍କ ଫଟୋ ଆଗରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଦାପ ଜାଳି ଦେଇ ପୁଅକୁ ଡିବିବି କଲେଇ ବସେଇଦେଲା। ଚକି ନେଇ ବାହାରିଲା ରବି ପାଖକୁ। ଗାଁର ଶେଷ ମୁଣ୍ଡରେ ପକେଇଛି ସେ ଖଣ୍ଡିଏ କେବିନ। ସେଇଥିରେ ସେ ଚାହା, ପାନ, ବିଷ୍ଣୁ, ପେନ, ପେନ୍‌ସିଲ,

ଖାତା ଆଦି ହରେଇ ଜିନିଷର ମିଶାମିଶି ଦୋକାନଟିଏ ଦେଇଥାଏ। ଆଖ ପାଖର ଲୋକମାନେ ଛୋଟ ମୋଟ ଜିନିଷ ଏଇଠୁ ନେଇ ଚଳେଇପାରନ୍ତି।

ଦୋକାନ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ସାତଟା ହେବାକୁ ବସିଲାଣି। ତାକୁ ବର୍ଷା କି ଅକ୍ଷର କିଛି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲାଗିନାହିଁ। ମାଆ ମନ ଭାରି ଅମାନ୍ନିଆ। ତା ଗଳାର ମାଳି ନିଶି ଆଗରେ ନିଜ ଜୀବନ ଚୁଛି। ବର୍ଷା ଟିକେ ଥିଲାଣି। କିନ୍ତୁ ପୁରା କମିନି। ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇ ରବିକୁ କହିଲା, “ନିଶି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘରକୁ ଫେରିନି। ଫୋନ୍ ଲାଗୁନି। ମୋ ମନ କିଛି ମାନିଲାଣି। ଛୁଆଟା ଏତେ ବର୍ଷାରେ କେଉଁଠି ଅଟକିଲା କି କିଛି ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିଲା!” ତୁମେ ଆଉ ଡେରି କରନା ଯା ଛୁଆଟାକୁ ଟିକେ ଦେଖ।

ମନରେ ନିଶି ପାଇଁ ଅସୁମାରି ସ୍ୱପ୍ନ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶର। ପର ଜମିରେ ଭାଗ ଚାଖ କରି କଷେମକ୍ଷେ ଚଳିଯାଆନ୍ତି। ଆଉ ଏ ଦୋକାନଟିରୁ ଯାହା ବାହାରେ, କିଛିକିଛି କରି ରଖନ୍ତି ଝିଅର ପତା ପାଇଁ। ସରିତା ସବୁବେଳେ କହେ ଯେମିତି ହେଉ ମୋ ଝିଅ ପତି ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ନିଜେ ଠିଆ ହେବ। ରବି କହେ ମୋ ଝିଅ ଲ’ ପତି ଜଳ ହେବ। ଦାଶ ଘର ବଡ଼ଝିଅ ଯେମିତି ହୋଇଛି। ସେ ଭଲ ଗାଡ଼ିରେ ଯାଏ ଓ ଆସେ। ତାକୁ ଦେଖିଲେ ମତେ ଭାରି ଗର୍ବ ଲାଗେ। ମୋ ଝିଅ ସେମିତି ହେଲେ ମୋ ଛାଡ଼ି କୁଣ୍ଠେମୋଟ ହେଇଯିବ। ସରିତା କହେ ମୁଁ ଜାଣିଛି ତୁମ ଝିଅ ତୁମ ଜନ୍ମରେ ନିଶ୍ଚୟ ରଙ୍ଗ ଭରିବ। ନିଶି ପାଟିରୁ ଯାହା ବାହାରେ ଆପ୍ରାଣ ଉଦ୍ୟମ ଚାଲେ ପୁରଣ କରିବା ପାଇଁ। ସେ ବି ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ଛତା ଅଥୟା ଜିନିଷ ମାଗେନି। ପୁରୁଣା ମୋବାଇଲ ଶସ୍ତ୍ରରେ କିଣିଥିଲା ଜଣକଠାରୁ। ଏଇ ପିଲାଙ୍କର ଖବର ଜାଣିବାକୁ। ସେଥିରେ ବେଶି ସମୟ ଚାକି ରହୁନି। ଏ ମହଙ୍ଗା ଯୁଗରେ ବଡ଼ ସ୍ୱାର୍ତ୍ତ

ଫୋନ୍ କିଣିବା ତା ପାଇଁ କଷ୍ଟ। ରାତିର ଅକ୍ଷର ଧୀରେ ଧୀରେ ମାଡ଼ିବସିଲାଣି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ। ଆଗ ହେଲୁ ଝିଅକୁ ଖୋଜେ। ମନ ଭିତରେ କେତେ କ’ଣ ଭାବିଭାବି ଅକ୍ଷରରେ ରବି ସାଜକେଇଟି ଧରି ଗଲା। ଆଉ କିଛି ଉପାୟ ନାହିଁ। ସରିତା ଘରକୁ ଫେରିଆସିଲା। ଘରଠାରୁ ଆଠ ସେକେଣ୍ଡ ଆଏ କମ ଦୂରରେ ବଜାରଟିଏ। ଝଡ଼ ବର୍ଷାରେ ବଜାରର ଅନେକ ଜାଗା ଅକ୍ଷର ଅଥୟା କଥା ଦୋକାନ ଇନଭର୍ଟରରେ ଚାଲୁଛି। ପ୍ରତି ଦୋକାନ ପାଖକୁ ଯାଇ

ଦେଖୁଥାଏ କାଳେ କେଉଁଠି ନିଶି ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବ। ହେଲେ ସବୁଠୁ ନିରାଶ ହୋଇ ଫେରୁଥାଏ। ସେତେବେଳକୁ ରାତି ନଅଟା ହେଲାଣି। ଅକ୍ଷର ଓ ବର୍ଷା ଲାଗି ଲୋକଙ୍କର ଗହଳ ଚହଳ ନ ଥାଏ। ବେଶି ଶୁନ୍‌ଶାନ୍ ଲାଗୁଥାଏ ବଜାର। ରବି କ’ଣ କରିବ କିଛି ଜାଣି ପାରୁ ନ ଥାଏ। ଦଶଟା ବେଳକୁ ମୁହଁ ଲଟକେଇ ଆସି ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା। ସରିତା ଡିବିବିଏ ଜାଳି ସେମିତି ବସିଥାଏ। କିଛି କରି ଖାଇବାର ଆଗ୍ରହ ମନରେ ନଥାଏ। ପୁଅକୁ ରୁତା ଧୋଇ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଦେଲା। ଦୁହେଁ

ପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ସଂସ୍କାର ଅନୁସୂୟା ପଣ୍ଡା

ପାଣିରୁ ମୁହେ ଲେଖେ ପିଇ ଶୋଇବାକୁ ଗଲେ। ନିଦ କେମିତି ହେବ। ସରିତା ସେମିତି ଧକେଇ ଧକେଇ କାନ୍ଦୁଛି। ରବି ଗୁମ୍ଫା ମାରି ବସୁଛି, ପୁଣି ଟିକେ ଗହୁଛି। ରାତି ଏତେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଲାଗୁଛି ଯେ ଯେମିତି ସରିତାର ନାଁ ଧରୁନି।

ସବୁ ଦିନ ଶୋଇବାକୁ ଗଲେ ନିଶି ବାପା ମାଆଙ୍କ ମଝିରେ ଶୋଇ କଲେଜରେ କ’ଣ ହେଲା, କିଏ କ’ଣ କହିଲା ଶୋଇ ଗପେ। ସବୁ କଥା ନ ସରିଲେ ଯେମିତି ତାକୁ ନିଦ ହୁଏନି। କେଉଁ ସାର୍ ତା’କୁ କ’ଣ କହିଲେ, କିଏ କମେଣ୍ଟ ମାରିଲା ଜତ୍ୟାଦି ଜତ୍ୟାଦି। ଆଜି ରାତିରେ ତାର ଅନୁପସ୍ଥିତି ସହ ଆଖିକା ଓ ଭୟ ମିଶି କେମିତି ଅସ୍ଥିର କରୁଛି।

ପରଦିନ କୁଆ କାଆ କହିଲା ପୂର୍ବରୁ, ଦୁହେଁ ଉଠି ନାବରରେ ବସିଛନ୍ତି। ସରିତା ଦାନ୍ତ ଘଷି ରୁଲିରେ ଚାହା ଟିକେ ବସେଇଲା। ମନେମନେ ଗାଳି ଦେଉଥିଲା ଏ ବଦଭ୍ୟାସକୁ। କାଲିଠାରୁ ଚାହା ଟିକେ ପିଇନି ଯେ ମୁଣ୍ଡ ବିକ୍ଷିପା ଆରମ୍ଭ ହେଲାଣି। ତା’ର ଭିତରେ କେତେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଡାକି ଚାଲିଥାଏ। ଚାହା ଟିକେ ମୁକ୍ତି ପକେଇ ପିଇଦେଇ ବାହାରିଲା ରବି ପୁଲିସ୍ ସେସନ୍। ନିଶିର ନିଖୋଳ ଏତଳ ଦେବ। ପାପ କଥା ସବୁ ପଣି, ସରିତାର ମନ ବିକଳ ହେଉଥାଏ। ଗୋଡ଼ହାତ ଅବଶ ଲାଗୁଥାଏ। ସତେରେ ଯେମିତି ନିର୍ଜୀବ ଦେହଟା ଅଛି କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଅନ୍ତର୍ଧାନ।

ରବି ଫେରିନି। ସରିତା ସେମିତି ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ଦେଇ ବସିଛି ପଥର ପରି। ଅନବରତ ଆଖୁରୁ ଲୁହ ବୋହିଚାଲିଛି। ସୁନେଲି ମେଗୁଆ ଖରା ବିଛେଇ ହୋଇପଡ଼ିଛି। ଦୁଃଖ ପରେ ଯେମିତି ସୁଖ ଆସେ, ଠିକ୍ ସେମିତି ନିରବତାକୁ ଭାଙ୍ଗି ନିଶି ଦାଣ୍ଡରୁ ‘ମାଆ’ ‘ମାଆ’ ଡାକ ଛାଡ଼ିଲା। ସରିତା ଦଉଡ଼ିଯାଇ ଝିଅକୁ କୁଣ୍ଠେଇ ପକେଇଲା ଓ ଆମୁଦୁପୁରେ କହିଲା, “ଓହୋ ମୋର ଜୀବନ ପଣିଲା।” ତା’ ପରେ ପଚାରିଲା,

“ରାତିରେ କୁଆଡ଼େ ରହିଗଲୁରେ ମାଆ? ବାପା କେତେ ଅସ୍ଥିର ହେବେ ଭାବିଲୁନି! ଫୋନ୍ ବି କରିଥାଆନ୍ତୁ ହେଲେ। ବାପା ରାତି ଦଶଟାରେ ଖୋଜିଖୋଜି ଫେରିଆସିଲେ। ଆଜି ସକାଳୁ ଯାଇଛନ୍ତି ଥାନାରେ ଜଣାଇବାକୁ।”

ନିଶି ଆଗ ବାପାଙ୍କୁ ଫୋନ୍ କଲା ଫେରି ଆସିବା ପାଇଁ। କହିବାକୁ ଲାଗିଲା, “ମୁଁ ଫୋନ୍ କରିଥାଆନ୍ତି କିପରି! ଫୋନ୍ ଚାକି ସରିଗଲା। ମୁଁ ପରା ତୁମମାନଙ୍କ ସଂସ୍କାରରେ ଚାଲିଛି। ମୋ ଉପରେ କ’ଣ ଏତିକି ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ! କାଲି କୋଉ ଝଡ଼ ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ବେଳେ ମୁଁ ଶାଗୁ ଶାଗୁ ଚାଲି ଅଟେ ପାଖକୁ ଆସୁଥାଏ। ଏତିକି ବେଳେ ଜଣେ ବୁଢ଼ାବୋଲକ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଥିଲେ। ହଠାତ ସେ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବେ ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ରାକ୍ଷା ଉପରେ ପଡ଼ିଗଲେ। କେହି ଆସିଲେନି ତାଙ୍କ ସହାୟତା ପାଇଁ। ବର୍ଷା ପବନ ଘଡ଼ଘଡ଼ିରେ ଯିଏ ଯାହାର ଆଶ୍ରୟସ୍ଥଳୀ ଦେଖୁ ରହିଗଲେ। ମୋ ବିବେକ ମତେ ବଞ୍ଚିବା ଆରମ୍ଭ ହେଲାଣି। ତା’ର ଭିତରେ କେତେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଡାକି ଚାଲିଥାଏ। ଚାହା ଟିକେ ମୁକ୍ତି ପକେଇ ପିଇଦେଇ ବାହାରିଲା ରବି ପୁଲିସ୍ ସେସନ୍। ନିଶିର ନିଖୋଳ ଏତଳ ଦେବ। ପାପ କଥା ସବୁ ପଣି, ସରିତାର ମନ ବିକଳ ହେଉଥାଏ। ଗୋଡ଼ହାତ ଅବଶ ଲାଗୁଥାଏ। ସତେରେ ଯେମିତି ନିର୍ଜୀବ ଦେହଟା ଅଛି କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଅନ୍ତର୍ଧାନ।

ରବି ଫେରିନି। ସରିତା ସେମିତି ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ଦେଇ ବସିଛି ପଥର ପରି। ଅନବରତ ଆଖୁରୁ ଲୁହ ବୋହିଚାଲିଛି। ସୁନେଲି ମେଗୁଆ ଖରା ବିଛେଇ ହୋଇପଡ଼ିଛି। ଦୁଃଖ ପରେ ଯେମିତି ସୁଖ ଆସେ, ଠିକ୍ ସେମିତି ନିରବତାକୁ ଭାଙ୍ଗି ନିଶି ଦାଣ୍ଡରୁ ‘ମାଆ’ ‘ମାଆ’ ଡାକ ଛାଡ଼ିଲା। ସରିତା ଦଉଡ଼ିଯାଇ ଝିଅକୁ କୁଣ୍ଠେଇ ପକେଇଲା ଓ ଆମୁଦୁପୁରେ କହିଲା, “ଓହୋ ମୋର ଜୀବନ ପଣିଲା।” ତା’ ପରେ ପଚାରିଲା,

କ୍ଷୁଆର-୫ଆର/୧, ଦୁର୍ଲ୍ଲୀ, ସମ୍ବଲପୁର-୭୬୮୦୧୮ ଦୂରଭାଷ : ୯୪୩୯୨୧୧୯୭୧

ପ୍ରେମାନନ୍ଦ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ହିନ୍ଦୁ ପଞ୍ଜିକାରେ ନବମ ମାସ ହେଉଛି ମାର୍ଗଶୀର । ଭଗବାନ ବିଷ୍ଣୁ ଓ ମାଳିନ୍ୟାକର ପ୍ରିୟ ମାସ । ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନ କାଳରେ ରତ୍ନଗର୍ଭା ରତ୍ନାକରରୁ ବାହାରିଥିବା ବିଭିନ୍ନ ବସ୍ତୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଚଉଦଟି ମୂଲ୍ୟବାନ ବସ୍ତୁକୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ରତ୍ନ କୁହାଯାଏ । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅନ୍ୟତମ । ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନ ସମୟରେ ଅମୃତ ପାତ୍ର ଧରି ମାଳିନ୍ୟା ଧରା ପୃଷ୍ଠରେ ଅବତାର ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ସୌଭାଗ୍ୟ,ସମୃଦ୍ଧି,ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ସମ୍ପଦର ଦେବୀ ହେଉଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ । ମାର୍ଗଶୀର ମାସ ଗୁରୁବାର ତାଙ୍କ ପ୍ରିୟ ମାସ । ଧନ-ଧାନ୍ୟର ଅଧିଷ୍ଠାତ୍ରୀ ଦେବୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ଆରାଧନା ପାଇଁ ମାର୍ଗଶୀରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁରୁବାରକୁ ମାଣବସା ଗୁରୁବାର ଭାବରେ ନାମିତ କରାଯାଇଛି । ମାଣରେ ଧାନ ରଖି ପୂଜା କରାଯାଉଥିବାରୁ ଏହାକୁ ମାଣବସା କୁହାଯାଏ । ମାଣବସା ବା ମାଣ ଓଷା ଭାବରେ ପରିଚିତ ଏହି ଓଷା ଓଡ଼ିଶାର ଏକ ବଡ଼ ପର୍ବ । ଗୁରୁବାର ହିନ୍ଦୁ

ମାଣବସା ଗୁରୁବାର ଝୋଟି-ଚିତା

ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବେଶ୍ ପବିତ୍ର ଦିନ । ମାଣବସା ଗୁରୁବାର କଥା ଉଠିଲେ ଆମ ଆଖି ଆଗରେ ଭାସିଆସେ ଗୋବରରେ ଲିପାପୋଛା ହୋଇ ଚିତା-ଝୋଟିରେ ସଜିତ ହୋଇଥିବା ଘର, କାନକୁ

ଶୁଣାଯାଏ ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରାଣର ନୀତିକଥା, ମାନସପତ୍ତରେ ନୀତିଭଂଜ୍ୟା ଚଣ୍ଡାଳଶାର ଅନାବିଳ ଭକ୍ତି । ଏହି ଦିନ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଯିଏ ଆରାଧନା କରେ ତାହାର ଗୃହ ଧନଧାନ୍ୟ ଓ

ଶାନ୍ତିରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ । ଗୁରୁବାର ଓଷା ଅବସରରେ ମା' ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଭକ୍ତିର ସହିତ ନିମନ୍ତଣ କରିବାପାଇଁ ଓଡ଼ିଆଣୀମାନେ ଘରର ସୁନ୍ଦରା, ପବିତ୍ରତା ଉପରେ

ବିଶେଷ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଥାନ୍ତି । ମାର୍ଗଶୀର ମାସର ପ୍ରତି ଗୁରୁବାର ପୂର୍ବରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବୃଧାବାର ରାତ୍ରୀରେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ମାଟିଚଟାଣ ଥିବା ଘର, କାନ୍ଥବାଡ଼କୁ ମାଟି ଗୋବରରେ ଲିପାପୋଛା କରିବା ସହ ପକ୍ୱା ଚଟାଣକୁ ଧୁଆପୋଛା କରନ୍ତି । ଗୋବର ଲିପା ଚଟାଣ ଉପରେ ବନମାଟି ଲିପନ୍ତି । ନୂଆ ଅରୁଆ ଚାଉଳର ବଟା ପିଠୋଇରେ ଶାତକାଳରୁ ବେଖାତିର କରି ରାତ୍ରୀ ଉଜାଗର ରହି ସେମାନେ ଦାଣ୍ଡ, ଦୁଆର, ଖଳା ଓ ଅମାର ଘରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଚିତା ପକାଇଥାନ୍ତି । ମାର୍ଗଶୀର ମାଣବସା ଗୁରୁବାର ଝୋଟି-ଚିତାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିଚୟ ରହିଛି । ଏହି ଝୋଟି-ଚିତାକୁ ନେଇ ଏକ ପୌରାଣିକ କାହାଣୀ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରିଛି । ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କୁଟା ଗ୍ରାହଣୀ ବେଶ୍ ଧରି ଦିନେ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଛାଡ଼ି ନଗର ଭ୍ରମଣରେ ଯାଇଥିଲେ । ଶୀତର ଆଳସ୍ୟତା ହେତୁ ସେଦିନ କେହି ଶର୍ଯ୍ୟାତ୍ୟା କରିନଥିବା ବେଳେ ଶ୍ରୀୟା ନାମକ ଏକ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ନିଜ ଗୃହକୁ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଶୁଚିମନ୍ତ କରି ପବିତ୍ର ମନରେ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଷୋହଳ ପାଖୁଡ଼ା ପଦ୍ମଚିତାରେ ସକାଳ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପୂଜାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥାଏ । ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ପଦ୍ମ ଫୁଲକୁ ଭାରି ଭଲପାଆନ୍ତି । କେଉଁ ଅନାଦି କାଳରୁ ପଦ୍ମକୁ ପବିତ୍ର ଫୁଲ ତଥା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ଆସୁଛି । ଶ୍ରୀୟା ନିଷ୍ଠା ଓ ପବିତ୍ରତାରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ତା ଗୃହରେ ପ୍ରବେଶ କରି କରୁଣା ଅକାନ୍ତି ଦେଲେ । ସେହି ପୌରାଣିକ କଥାବସ୍ତୁକୁ ବିଶ୍ୱାସକୁ ନେଇ ଓଡ଼ିଆଣୀମାନେ ମାର୍ଗଶୀର ଗୁରୁବାରରେ ଶ୍ରୀୟା ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀର ଗୃହ ଭଳି ଝୋଟି-ଚିତାରେ ନିଜ ଗୃହକୁ ମଞ୍ଜନ କରନ୍ତି । ଏହି ଚିତା ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପାଦର ଚିହ୍ନ । ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଅଧିକ ଆକୃଷ୍ଟ କରିବାପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଦ ଓ ପଦ୍ମଫୁଲ ଏହି ସମୟରେ ଓଡ଼ିଆ ଝିଅବୋହୁମାନେ ଅଙ୍କନ କରିଥାନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆସିବେ ଘରକୁ । ଝୋଟିର ଶୁଙ୍ଘାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଦ ଅଟକି ଯିବ । ଚାଉଳବଟା ପିଠୋଇ ଗୋଳି ତାହାର ହାତର ବୁଡ଼ା ଆଙ୍ଗୁଳି ଓ ପରୀ ଆଙ୍ଗୁଳି ସାହାଯ୍ୟରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଦ, ଚାରିପାଖୁଡ଼ିଆ ପଦ୍ମଫୁଲ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଆଠ ପାଖୁଡ଼ିଆ, ଚଉଷଠି ପାଖୁଡ଼ିଆ ପଦ୍ମଫୁଲ, ଲତାପଦ୍ମ, ପଦ୍ମକଚି ଓ ମଞ୍ଜଳ ପଦ୍ମ, ପକାଚି । ଲତାପଦ୍ମ ସାଧାରଣତଃ ଚାଉଳ ତୋଳି ବା ଧାନ ଘରମାନଙ୍କରେ ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହାର ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଦ, ଶଙ୍ଖ ଓ ପଦ୍ମ ଚିତ୍ର ଅଙ୍କନ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୁଭପୁତକ । ପଦ୍ମ କଚି ଘରର ଅଗଣା ମଝିରେ ଅଙ୍କନ କରାଯାଇଥାଏ । ମଞ୍ଜଳ ପଦ୍ମ କବାଟମାନଙ୍କରେ ଚିତ୍ରିତ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହାର ତଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଦ, ଉପରେ ଚକ୍ର ଓ ଦୁଇପାର୍ଶ୍ୱରେ ଶଙ୍ଖ, ଆଳତ, ଗମ୍ପା ଥାଏ । କୁଣ୍ଡଳ ପଦ୍ମର ଉଭୟ ପଟେ

ଚକ୍ର, ତଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଦ ଏବଂ ଦୁଇପାର୍ଶ୍ୱରେ ଶଙ୍ଖ ଓ ଆଳତ ଗମ୍ପା ଚିତା କରାଯାଏ । ମାଣବସା ଅବସରରେ ଧାନଶିଖାର ଚିତ୍ର ମାର୍ଗଶୀର ମାସ ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ହେଉଥିବାରୁ ଧାନ ଶିଖା, ଜାତି ଜାତିକା ଧାନ କୋଠି, ଧାନ ବେଢ଼ା ଘରେ ଓ ଅଗଣାରେ ଗୃହିଣୀମାନେ ଅଙ୍କନ କରନ୍ତି । ଏସବୁ ବ୍ୟତୀତ ଅରୁଆ ଚାଉଳ ବଟା ପିଠୋଇ, ହଳଦୀ ଓ ଭାଉରେ ଅଙ୍କିତ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଫୁଲଫଳ, ପଶୁପକ୍ଷୀ, ମାଛ, ହାତୀ, ଶଙ୍ଖ, ଓଲଟ ଶୁଆ, ଯୋଡ଼ା ହଂସ, ଯୋଡ଼ାମାଛ, ପୂର୍ଣ୍ଣକୂର୍ମ, ମୟୂର ଆଦି ଆଙ୍କି ଘର ଓ ଅଗଣାକୁ ସୁନ୍ଦର କରିଥାନ୍ତି । କାନ୍ଥରେ ହାତ ଛଟା ଝୋଟି ଓ ତା' ଉପରେ ତିନୋଟି ଚିପରେ ଆପି ଆପିକା କରତ ଦେଖିଲେ ଆଖି ଲାଖି ରହେ । ପୂର୍ବରାତ୍ରରୁ ଅଙ୍କନ

କରାଯାଇଥିବା ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଦ ଓ ଝୋଟିଚିତା ଉପରେ ଗୋବର, ଫୁଲ, ଦାପ, ଧୂପ ଦେଇ ଗୁରୁବାର ଦିନ ମା' ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଆବାହନ କରାଯାଏ । ଗୁରୁବାର ଝୋଟିଚିତାର ଆବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀ ହେଉଛି ଅରୁଆ ଚାଉଳରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପିଠୋଇ ଓ ଖଣ୍ଡିଏ ଧଳାକପଡ଼ା । ହାତର ପଞ୍ଜି ଆଙ୍ଗୁଳି ସାହାଯ୍ୟରେ ଗୃହିଣୀମାନେ ନିଜର ଉତ୍କର୍ଷତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥାନ୍ତି । ଝୋଟି-ଚିତା ଉତ୍କଳୀୟ କୂଳବଧୂମାନଙ୍କର କଳାତ୍ମକ ବିଶେଷତ୍ୱ । ଏହା ଉତ୍କଳୀୟ ସଂସ୍କୃତିର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ବହନ କରିଥାଏ । ଆଧୁନିକତା ଆଳରେ ଅନେକ ହସ୍ତକଳା ଓଡ଼ିଶାରୁ ହଜି ଯାଇଥିଲେ ବି ଝୋଟି କଳାର ପରମ୍ପରା ଏବେବି ରହିଛି ।

ଭୃଷ୍ଣକ, ଭୃଷ୍ଣକ, ତେଜାନାଳ ଦୂରଭାଷ : ୯୪୩୭୭୨୯୩୩୪

ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ

ସ୍ୱାଧୀନତାର ୭୬ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇସାରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଜିବି ଅନେକ ଗରିବ ଓ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ନ୍ୟାୟ ପାଇବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ଓ ବିତମ୍ଭନୀର ବିଷୟ ଏହିକି ଅନେକ ଗରିବ ଓ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ନ୍ୟାୟ ପାଇବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ଆମ ସରକାର ଓ ପୁଲିସ ପ୍ରଶାସନର ଦାୟିତ୍ୱ ନୀତିକା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଦ୍ଧରଦାୟୀ । ଦୀର୍ଘ ୨୦୦ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପ୍ରୟତ୍ନ ଅହଂକାରୀ ନିଷ୍ଠୁର ଅତ୍ୟାଚାରୀ ଇଂରେଜ ମାନେ ଆମ ଦେଶରେ ଆଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିଥିଲେ । କାତିର ପିତା ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଭଗତ ସିଂ କନ୍ୟାପୁରୁ, ଶୁକଦେବ, ସୁବାସ ବୋଷ, ତାନ୍ତିଆଚୌପେ ରାଣୀଲକ୍ଷ୍ମୀବାଲ ଭଳି ଅନେକ ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ଙ୍କର ତ୍ୟାଗ, ବଳିଦାନ,ଆପ୍ରାଣ ଉଦ୍ୟମ,ମାତୃଭୃମି ପାଇଁ ନିସ୍ୱାର୍ଥ ଭଲପାଇବା ପାଇଁ ଆମ ଦେଶ ଇଂରେଜମାନଙ୍କ ଗୁଳାମୀରୁ ମୁକ୍ତ ହେଇଥିଲା । ଆମ ଦେଶର ସ୍ୱାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କର ସ୍ମୃତି, ଆଶା, ବିଶ୍ୱାସ, ଭରସା ଥିଲା ସ୍ୱାଧୀନତା ପ୍ରାପ୍ତି ପରେ ଗରିବ ଓ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଅସହାୟ ଜନତା ଯେଉଁମାନେ ଖାଦ୍ୟ, ଶିକ୍ଷା, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ନ୍ୟାୟ ପାଇବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଛନ୍ତି ସଂଗ୍ରହ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିବ, ସେମାନଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟ ମିଳିବ, ଉନ୍ନତ ଶିକ୍ଷା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ଏବଂ ଉତ୍ତମ ପୃଷ୍ଠିକର ଖାଦ୍ୟ ମିଳିବ

ନ୍ୟାୟ ପାଇବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ଅସହାୟ ଗରିବ ଓ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ

କିନ୍ତୁ ଆଜିବି ଅନେକ ଗରିବ ଓ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପାଇଁ ଏହା 'ଆକାଶ କଣ୍ଠା ବିଲିକା ମାଛ' ସଦୃଶ । ଆମ ସରକାର ଜନ୍ମରୁ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନେକ ଯୋଜନା ପ୍ରଣୟନ କରିଛନ୍ତି । ମାଳ ମାଳ ବିଶ୍ୱସ୍ତରୀୟ 'ସିଡିଆସିକ' ଯୋଜନା ଲାଗୁ ପାଇଁ ପ୍ରଶଂସା ଏବଂ ପୁରସ୍କାର ଗୋଟାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ଓ ବିତମ୍ଭନୀର ବିଷୟ ଏହିକି ସ୍ୱାଧୀନତାର ୭୬ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ଗରିବ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଅସହାୟ ଜନତା ନ୍ୟାୟ ପାଇବା ପାଇଁ ଆଜିବି ସଂଗ୍ରହ କରୁଛନ୍ତି । 'ତେଲିଆ ପୁଞ୍ଜରେ ତେଲ' ଏହି ଉକ୍ତି ସତ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି । ଆମ ଦେଶର ପୂର୍ବତନ ଆଇନ ମନ୍ତ୍ରୀ କିରଣ ରିଜୁ ରାଜ୍ୟସଭାରେ ଦେଇଥିବା ମନ୍ତବ୍ୟ ଅନୁସାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଦେଶରେ ପାଖା ପାଖି ୫ କୋଟି ରୁ ଅଧିକ ମାମଲା ବିଭିନ୍ନ କୋର୍ଟରେ ବିଚାରଧୀନ ଅଛି । ଭାରତ ର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଦାଲତ ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟରେ ୬୯୦୦୦ ରୁ ଅଧିକ ମାମଲା ଏବେବି ବିଚାରଧୀନ ଅଛି । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଆମ ଦେଶର ୨୫ ଟି ହାଇକୋର୍ଟରେ ୫୯ ଲକ୍ଷ ମାମଲା ଏବେବି ବିଚାରଧୀନ ଅଛି । ଏହିସବୁ ମାମଲାର ତୁରନ୍ତ ବିଚାର ପାଇଁ ଆମ ସରକାରଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କୌଣସି ଆଖି ଦୁଶିଆ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଓ ବିତମ୍ଭନୀର ବିଷୟ । ଆମ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ପାଇବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ସାଧାରଣ ଜନତା ଆମ ସରକାର, ପ୍ରଶାସନ ଏବଂ ନ୍ୟାୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରୁ ଆତ୍ମା ହରାଇଛନ୍ତି । ରାଜଧାନୀ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଏବଂ ବ୍ୟସ୍ତବହୁଳ ସର୍ବପୁରାତନ କଟକ ସହରକୁ ଅପରାଧୀ ଏବଂ ଅସାମାଜିକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କବଳରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ

ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ୨୦୦୮ରେ କମିଶନରେଟ ପୁଲିସ କଟକ ଓ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ହୋଇଥିଲା । କମିଶନରେଟ ପୁଲିସର ଅଧିକାରୀ ଲୋଗୋରେ 'ଆମେ ଯଦୁବାନ-ଆମେ ସାହାଯ୍ୟ' ସ୍ଲୋଗାନ ସ୍ଥାନିତ ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ନେତା, ମନ୍ତ୍ରୀ, ରାଜନୈତିକଦଳର ବ୍ୟକ୍ତିଗଣଙ୍କ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଛତ୍ରଛାୟାରେ ଗତି ଉଠିଥିବା ଅସାମାଜିକ ଚକ୍ର, ଗୁଣ୍ଡା, କ୍ରିମିନାଲ,ଅପରାଧୀ, ଗ୍ୟାଙ୍ଗଷ୍ଟର ଭଳି ପ୍ରଭାବଶାଳୀ କୋର୍ଟପତି ଯେଉଁମାନେ ବିଭିନ୍ନ ଅପରାଧ ଯେପରି ଧର୍ଷଣ, ଗଣଧର୍ଷଣ, ହତ୍ୟା,ଲୁଣ୍ଠନ, ଦଙ୍ଗା, ଗ୍ୟାଙ୍ଗ୍‌ଘର,ଡକାୟତି ଭଳି ଜଘନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଂଶିଷ୍ଟ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ନେବାରେ କମିଶନରେଟ ପୁଲିସ ପଛପୁଞ୍ଜା ଦେଉଛି । ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଓ ବିତମ୍ଭନୀର ବିଷୟ । କେତେକ ଅସାଧୁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ଯୋଗିବ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସହିତ ଅପରାଧୀ ଅସାମାଜିକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧୁଚନ୍ଦ୍ରିକା ରହିଥିବାର ବାରମ୍ବାର ଅଭିଯୋଗ ହୁଏ ଏବଂ ଅନେକାଂଶରେ ଏହା ସତ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ । କମିଶନରେଟ ପୁଲିସ ଅଞ୍ଚଳରେ ଏବେ କଟକ ଓ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ୪୩୮ଟିପୁଲିସ ଷ୍ଟେସନ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ଗୃହ ରାଜ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ୨୦୧୧ରେ ୧,୫୫୪୨୦୦ଟି ମାମଲା କମିଶନରେଟ ପୁଲିସ ପଞ୍ଜିକୃତ କରିଥିଲା ଏବଂ ୨୦୧୨ରେ ଏହା ରେକର୍ଡ ଥର ରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା ଯାହାକି ୧,୭୮୧୯୦୦ଟି ମାମଲା । ଏହି ରିପୋର୍ଟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚିନ୍ତାଜନକ ଥିଲା । ଏହିକି ପରିସ୍ଥିତିର ବାରମ୍ବାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ଘଟିଲେ ଏହା ଆମ ସ୍ୱାର୍ଥ ବିଚି ରାଜଧାନୀ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଓ କଟକ ସହର କ୍ୱାଲମ୍

କ୍ୟାପିଟାଲରେ ପରିଣତ ହେବ ।ନ୍ୟାୟବାନ କ୍ୱାଲମ୍ ରେକର୍ଡ ବ୍ୟୁରର ୨୦୧୧ତଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଅପରାଧୀ ମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚାର୍ଜିଟ ଫାଇଲ କରିବାରେ ଆମ ରାଜ୍ୟ ଓଡ଼ିଶା ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ତୁଳନାରେ ବହୁ ପଛରେ ରହିଛି । ଓଡ଼ିଶାର କନଭିକସନ ରେଟ ମାତ୍ର ୧୧.୨% ରହିଛି । ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ନୈରାଶ୍ୟଜନକ ଅଟେ । ଓଡ଼ିଶା ହାଇକୋର୍ଟଙ୍କ ଅଧିକାରୀ ତାତା ଅନୁସାରେ ୦୯-ସେପ୍ଟେମ୍ବର -୨୦୧୩ ସୁଦ୍ଧା ସମୁଦାୟ ୧,୪୫୨୮୧ଟି ମାମଲା ହାଇକୋର୍ଟରେ ବିଚାର ନହୋଇ ଏବେବି ପଡିରହିଛି । ବିଭିନ୍ନ କୋର୍ଟରେ ବିଚାରଧୀନ ମାମଲା ଆମରାଜ୍ୟ ଓଡ଼ିଶାରେ ୯୮.୭% । ୨୦୧୧ରେ ପଞ୍ଜିକୃତ ହୋଇଥିବା ମାମଲା ମଧ୍ୟରୁ ୬,୫୫,୧୯୮ଟି ମାମଲା ଏବେବି ବିଚାର ନହୋଇ ପଡିରହିଛି । ସେହି ମାମଲା ଗୁଡ଼ିକର ଗ୍ରାହକ ଅଧିକ ପ୍ରୟତ୍ନ ଆରମ୍ଭ ହୋଇନାହିଁ । ଏପରି ଅନେକ ଘଟଣା ଯାହାକି ପୁଲିସର କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତା ଏବଂ ପାରିବାସିଆ ଉପରେ ଗମ୍ଭୀର ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ଗତ କିଛି ବର୍ଷ ହେବ ଆମ ସ୍ୱାର୍ଥବିଚି ରାଜଧାନୀ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଅସାମାଜିକ ବ୍ୟକ୍ତି,ମଦ୍ୟପ, ପେଟାଦାର ଦୁଦାନ୍ତ ଅପରାଧୀ ଓ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କର ଭୁସ୍ତ୍ରୀ ପାଲଟିଛି । ସେମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚତୁରତାର ସହ ବେଫିକର ହୋଇ ଅପରାଧ ଘଟଣା ଫେରାର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏପରିକି ରାଜଧାନୀରେ ଏବେ ଅସାମାଜିକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପାତ୍ରଭାବ ଏତେ ମାତ୍ରାରେ ବଢିଯାଇଛି ସେମାନେ ଏବେ ପୁଲିସ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ପଛପୁଞ୍ଜା ଦେଉନାହାନ୍ତି । ହକି ବିଶ୍ୱକପ ଅବ୍ୟାହତ ପୂର୍ବରୁ ଘଟିଥିଲା ଏକ ଅଭାବନୀୟ ଘଟଣା । ଭୁବନେଶ୍ୱର ମହିଳା

ଆକାରେ ଥିବା ସବଜନସବୁର ଶୁଭଶ୍ରୀ ନାୟକ ଚ୍ୟୁତି ସାରି ଆତୀର୍ଯ୍ୟ ବିହାର ସାଲନ୍ ପାର୍କ ପାର୍କରେ ଥିବା ରିଜର୍ଭ ଅଫିସ କ୍ୱାଟର୍ସକୁ ଫେରୁଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ରାତି ୧:୩୦ ହୋଇଥିଲା । ସେହି ସମୟରେ ଜନୋଭା ଗାଡିରେ ଥିବା ମାଣବ ଅସାମାଜିକ ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଛିଣ୍ଡା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅସହ୍ୟ ଭାଷାରେ ଗାଳିଗୁଳାକ କରିଥିଲେ । ଗାଡିରେ ଥିବା ମାଣବ ଅସାମାଜିକ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଖଣ୍ଡା ଧରି ଚିତ୍କାର କରିଥିଲା । ପ୍ରାଣ ବିକଳରେ ସେହି ମହିଳା ଅଫିସରେ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିଜର ସ୍ୱାମୀ ଓ ଭାଇଙ୍କୁ ଡାକିଥିଲେ । ଏବେ କିଛିଦିନ ପୂର୍ବରୁ ଏଘାରଫିଲଡ ଆନା ଅଞ୍ଚଳରେ ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ୩ଟି ହୃଦୟ ବିଦାରକ ଘଟଣା ପୁଣି ଘଟି କଣେ ନିରୀହ ବଧୂ ଉପରେ ବର୍ବରତା ଓ ନିଷ୍ଠୁରତାର ସହ ହତ୍ୟା କରାଯାଇଛି । ଆଉ ଜଣେ ଅସାମାଜିକ ବ୍ୟକ୍ତି ୪ବର୍ଷର ଶିଶୁ କନ୍ୟାକୁ ବର୍ବରତାର ସହ ଦୁଷ୍ଟର୍ଣ କରିବା ପରେ ଅତି ଜଘନ୍ୟ ଭାବେ ଚର୍ଚ୍ଚିକାଟି ହତ୍ୟା କରିଥିଲା । ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ହୃଦୟ ବିଦାରକ ଓ ଲୋମହର୍ଷଣକାରୀ ଘଟଣା । ଆଉ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏକି ସଦାସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚାନ୍ତ୍ୟ ସେବନ କରେ, ସେ ନିଜର ପ୍ରେମିକାକୁ ହତ୍ୟା କରି ଝୁଲାଇ ଦେଇଥିଲା । ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଏଘାରଫିଲଡ ଅଞ୍ଚଳରେ ତିନିଜଣ ମହିଳାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କମିଶନରେଟ ପୁଲିସ ଦାୟିତ୍ୱନୀତା ଓ କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନିତ ହୁ ଲଗାଇଛି । ତେଣୁ ସମୟ ଆସିଛି ଆମ ସରକାର

ଏବଂ ପୁଲିସ ପ୍ରଶାସନ ଅପରାଧୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତମୂଳକ ଦୃଢ଼ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଚପୁରତା ଓ ସମ୍ବେଦନତା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତୁ । ସମସ୍ତଙ୍କ ମିଳିତ ଉଦ୍ୟମରେ ଏହା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ କୌଣସି ଅବକାଶ ନାହିଁ । ଆମ ଭାରତୀୟ ଆଇନ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ଯେ ଆଇନର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ କେହି ନୁହଁନ୍ତି । ଅପରାଧୀ ଯେତେବି ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ପ୍ରଭାବଶାଳୀ, କ୍ଷମତାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥିଲେବି ଆଇନ ଅନୁସାରେ ସେ ନିଷ୍ଠିତ ଦଣ୍ଡିତ ହେବେ । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଆମ ସମାଜରେ ଏହାର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ । ଯାହା ପାଖରେ ଅଜସ୍ର ଅର୍ଥ, କ୍ଷମତା, ସଦପଦବୀ ଥାଏ ସେ ଆଇନକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ । 'ପଞ୍ଚିତକ ପୁଅ ମାଙ୍କଡ଼ ମାରିଲେ ଦୋଷ ନାହିଁ' ଏହି ଉକ୍ତି ସତ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ । ଏବେ ଘଟିଥିବା ରେଞ୍ଜରୋଇର ଦୂର୍ଘଟଣା ମାମଲା ଏହାର ଉଲ୍ଲେଖ ଉଦାହରଣ । କମିଶନରେଟର ମୁଖ୍ୟାଳୟ ନିକଟ ପାଞ୍ଚାହାଠାଉ ସଞ୍ଚକରେ ପୂର୍ବତନ ମନ୍ତ୍ରୀ ନବଦାସକ ପୁଅ ବିଶାଳ ଦାସକ ରେଞ୍ଜରୋଇର ଗାଡି ଧକ୍କାରେ ଜଣେ ନିରୀହ ଯୁବତୀ ଲୋପାପୁତ୍ରାଙ୍କ ଜୀବନ ପ୍ରଦାପ ଲିଭିଯାଇଛି ଏବଂ ଆଉ ଜଣେ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ସିଆଇଏସପି ସବାନ ଏବେ ଜୀବନ ମୃତ୍ୟୁ ସହ ସଂଗ୍ରାମ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିତମ୍ଭନୀର ବିଷୟ ଏହାକି କମିଶନରେଟ ପୁଲିସ ପୁଲିସ ଦୋଷୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ନେବାରେ ପଛପୁଞ୍ଜା ଦେଉଛି ।

ଗୋପାଳପୁର, ବାଲେଶ୍ୱର ମୋବାଇଲ -୭୦୨୦୭୧୧୩୦୦

